

ANORMAL

TOLGA
GÜMÜŞAY

Remzi Kitabevi

3. BASIM

TOLGA GÜMÜŞAY 1972 yılında Gönenli ailesinin görevli bulunduğu Uzunköprü’de doğdu. Lise öğrenimini 1990 yılında Kadıköy Anadolu Lisesi’nde tamamladı. 1994’te İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi’ni bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi’nde Örgütsel Davranış üzerine yüksek lisansını tamamladı. İlk romanı *6 Yıl Tam Pansiyon* 2001’de yayımlandı. *Hiç Kimsenin Kenti* adlı romanı İz TV, *Kareli Öyküler* başlıklı fotoğraflı öykü projesi Habitat TV tarafından belgeselleştirildi. Çağdaş bir İstanbul yazarı olarak da tanınan Gümüşay, insanın varoluşuna ve yaşadığı kentin tüm zamanlarına karşı beslediği tutkuyu; akıcı üslubuyla roman ve öykülerine yansıtılmaktadır.

Bütün eserleri:

6 Yıl Tam Pansiyon (2001)

Pembe Tuvalet (2004)

Geleceği Görme Ortaklığı (2005)

Keskin Naneli Öyküler (2006)

Anormal (2008)

Hiç Kimsenin Kenti (2010)

Hazırlıksız (2012)

Kareli Öyküler (2017)

Genç Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Maviyken (2020)

Veli (2022)

Ceplerine Çiçek Dolduran Çocuk (2023)

Kaçak Roman (2024)

TOLGA GÜMÜŞAY

ANORMAL

Remzi Kitabevi

ANORMAL / Tolga Gümüşay

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ceyhan Usanmaz

Kapak tasarımı: Kadir Kaya

ISBN 978-975-14-2292-7

Bu kitabın ilk iki basımı Altın Kitaplar tarafından yapılmıştır (2008-2017).

ÜÇÜNCÜ BASIM: Mayıs 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.ř., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

KOLLARINI ARDINA KADAR açıp memelerini hoplatarak denize doğru koşmaya başlayan babamı, “İşte özgürlük bu!” diye haykırtanın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum da... Plastik şezlongun baş tarafını dilersem birkaç kilometre öteye baraj kurmuş yalçın dağlara, dilersem heyecanımı bin yıl önce yitirmiş Akdeniz mavisine doğru çevirebilirsin. Buna seçme özgürlüğü denilebilir, belki. Küçük çaplı çöl fırtınasının yüzünü iğnelemesinden hoşlanmıyorsan, kum tanelerine sırtını dönmek de serbest. Hasır şemsiyenin örümcek ağı desenli gölgesine sığınmama hakkını kullanabilir, isteyen. Güneş ışınlarının zararlarından fısıldayarak –sanki sesimizi duyarlarsa daha şiddetli yakabilirlermiş gibi– söz eden annemin yağlama operasyonundan kurtulma şansın olmayabilir, kabul. Ama tam yağlı Ezine peyniri rengi ve kıvamındaki bedenle gölgede kitap okumana –bak yine dellenen– rüzgâr dışında kimse itiraz etmiyor. Coşkuyla, yok yok yırtınırcasına cırlayan ağustos böceklerine, zaman zaman onlara eşlik eden bebek zırtlıklarına ve kıyının yirmi metre açığında, kıçında filikasıyla volta atan tekne magandasının fantezi müzik yayınına kafayı takmazsan, okuduğunu bile anlayabilirsin, bir ihtimal.

Hepsi bu değil elbette. Daha nice özgürlükler, ne eşsiz deneyimler var burada. Simsiyah, uğur böceğine benzeyen seri mahlûkatların kumun üstünde bir o yana bir bu yana koşuşturuşunu izlerken sevimlilik için kırmızı puantiyenin nedenli önemli olduğunu düşünebilir; kuma gömdüğün böceklerden hangisinin yeryüzüne daha hızlı çıkabileceği konusunda kendinle bahis oynayabilirsin. Etili ve bolca ayaklı bir kurdun var gücüyle kafasını kuma saplama çabasına tanık olurken daha önce sulu meyvelerin içinde rastladığın bu yarı şeffaf asalağın kumsalda ne yiyip içerek beslendiğine kafa yorabilir; plajın pansiyon tarafında boy vermiş samansı dikenlerle kuruyan göz zevkini, çitlerin dibindeki zakkumun iyimser şeker pembesiyle teselli edebilirsin. Tüm bunlardan sıkıldıysan; Akdeniz'in zehir gibi tuzlu suyuyla gözlerini kızartıp düzensiz dalgalarıyla gargara yapmak da istemiyorsan dağ tarafına doğru elli metre kadar yürüyüp pansiyonun çam ve dut ağaçlarıyla gölgelenmiş bahçesinde vakit öldüren emeklilere katılabilir, çengel bulmacalarındaki zamane ünlülerinin isimlerini doğru tahmin ettiğin ölçüde övgüye mazhar olabilirsin.

Ayaklarımı bir şeyler yiyor. Gözle görülmeyen, mizahla geçiştirilemeyen bir şeyler... Hatır hatır kaşınıyor, kabardıkça öfkeleniyorum. Neredeyse hiçbir konuda aynı fikri paylaşmayan annemle babam tarihe geçecek bir ittifakla benim için en ideal tatili ayarladıklarını müjdelediklerinde hissetmeliydim bir şeylerin ters gideceğini... Haftalarca yemek masasının yemek yenmeyen yarısını işgal eden tatil köyü katalogları, butik otel kitapçıkları ve pansiyonlar hakkındaki internet çıktıları

yıgınına bir zahmet kurcalamalı, bizimkilerin “sürpriz” vaatlerine teslim olmamalıydım. Üniversite öğrencisi aday adayı ünvanıyla kuşkusuz bu tatile en çok gereksinim duyan aile bireyi olarak; beklentilerimi açıkça sıralamalı, aklıma yatan seçeneklerde ısrar etmeli, bu kritik kararda aktif rol oynayarak kendi sorumluluklarımı taşımaya bir yerden başlamalıydım.

Hayattan, sınavdan geçtim; hiç değilse tatilden ne beklediğimi bilseydim eğer, bütün bunlar mümkün olabilirdi, belki. Ama bilemedim. Modelim böyle galiba: Yalnızca ne beklediğimi bilebiliyorum. O da iş işten geçtikten sonra... Çevrem, benim geleceğimi kendi doğrularıyla şekillendirmek üzere dört gözle bilemememi bekleyen sevenlerimle dolu, neyse ki! Ve genellikle onlardan kopya çekmek, uydurmaktan daha iyi sonuç veriyor. Korkarım, bir gün bilebilmeye başladığımda, hayatım çoktan biçimlendirilmiş olacak. O zaman da ben, bir nesil rötarlı doğrularımı en yakınımıdaki bilemeyenlere enjekte ederek insanoğlunun evrimine katkıda bulunacağım muhtemelen...

Annem, kendi çağdaş doğrularını biricik oğlunun yaşamına aktarma konusunda son derece özverilidir mesela. Her fırsatta bilimselliğiyle övündüğü düşünce biçimini, nedenlerle sonuçlar arasında irili ufaklı köprüler kurma becerisini cömertçe lehime kullanır. Mutluluğun doğru tercihlerden, doğru tercihlerin doğru analizlerden geçtiğini savunur. Geleceğin en popüler mesleklerini, en güvenilir kaynaklardan araştırıp listeler. Sıkça güncellediği listesini geçmiş notlarımdan, ilgi alanlarımdan, kişilik özelliklerimden, hakkımdaki öğret-

men görüşlerinden derlediği veri tabanıyla kıyaslayıp puanladıktan sonra önüme bir meslek yelpazesi açar. Olasılıkları değerlendirirken duygusal değil, nesnel bir tutum izlememiz –evet hakkımda bir şeye karar verirken birinci çoğul şahıs kullanmaya bayılır– gerektiğini ileri sürer. Hedefe ulaşmamızı sağlayacak çalışma programı konusundaki tasarısını ortaya koyar. Bütün bunları, yetkin bir akademisyen edasıyla yapar.

Ama ben aslında onun yalnızca iyiliğim için çırpınan bir anne olduğunu bilirim. Onun mutluluğundan kendimi sorumlu hissederim. O benim mutluluğumdan kendisini sorumlu hisseder. Onun doğruları benim boşluklarıma sızar böylece. İyiliğim için. Daha doğrusunu, kendime uygununu bilemediğim için. Annemin benim iyiliğimi düşündüğünden şüphe duymadığım için. Bilimsel düşünce sulanır böylece. Geleceğim sulanır. Annem en büyük desteğim ve engelim olarak eşlik eder sınav serüvenime. En büyük motivasyonum ve kaygım olarak...

Arılar çiçek aromalı güneş yağımızı sevdiler anlaşılır. Bir bu eksikti. Seneye bu zamanlar ayrık otuna dönüşmüş olabilirim ben. Ya da kum kurduna. Yanlışlar doğrularımı götürebilir, standartlar sapabilir, tabanlar oynayabilir. İnsanlar içimden geçip gidebilirler, bir hiçe dönüştüğümün farkına dahi varmadan. Önümdeki kırıtdatarak nane şekeri yediği için olabilir bunlar. Gözetmenlerin gevezeliğinden de. Sorular beklemediğim yerden gelebilir. Bilmem kaç yılın en kazık problemleri çıkabilir. Sonraki yıl dershaneler programlarını değiştirmek zorunda kalabilir bu yüzden. Gelecek beni

yanına almayı unutmuş olabilir. Geçmiş başarılar boynu büyük, solda sıfır kalabilir. Bazı çocuklar nasıl sonradan açılıyorsa, kimisi de sonradan, tam da yaşamlarının kırılma noktasında kapanabilir. Şimdiden sol omzumu uyuşturan, bacağımı titreten şey; o gün yumuşak uçlu kalem tutan bileğimi bükebilir. Sorulardan biri bağırsaklarımı bozabilir, fazla seçenek göz çıkarabilir, cam kenarına düşersem başıma güneş geçebilir, uykusuzluk şalterlerimi indirebilir. Annem önlem alamayabilir bunlara. Sonra çok üzülebilir...

“Ceeeem!... Su şahane, hadi geeelllll!”

Doğrulup ayak ucuna oturmamla şezlongun baş tarafı havalanıyor. Babam beyaz balina gibi kaygan ve sevimli... Yarısı denizin dışında, coşkulu bir şekilde el sallıyor.

“Boş ver sen ona oğlum,” diyor annem. “Daha kremini yeni sürdük. Biraz daha güneşlen öyle girersin. Sonra da odamıza çekiliriz. İlk günden haşlanmak deride...”

Ağustos böceği annemin konuşmasını bastırıyor. Ya da ben öyle olmasını istiyorum. Babama kitabı gösteriyorum. Elini açıp “sen bilirsin” yapıyor; “aslında hayat burada”, “dalgaların arasında, satırların değil.” İşaret parmağımı denize paralel tutup daire biçiminde çeviriyorum; saha kenarında “birazdan” demeye çalışan teknik direktörler gibi. Şezlonga dönüp yüzükoyun uzanıyorum.

Babam desen, başka bir âlem... Karşı olduğu şeylere kafa yormayı sevmez, o. On sekiz yaşında bir gencin adaletsiz bir yarışma uğruna sivilce çıkarıp durmasına karşıdır. Bu konuda ciddi bir şey konuşmaz o yüzden. Annem zorlayıp sınav hakkında ne düşündüğünü sorsa; geleceği iki-üç saatlik bir tes-

te indirgenmiş milyon küsur gencin sivilcelerinden çıkacak irinleri bir havuza doldurup bundan daha uygar bir sistem geliştiremeyenleri içinde yüzdürmeyi düşündüğünü söyler örneğin. Ya da buna benzer başka bir saçmalık. Asla daha ciddi-sini değil. Ne ahlakın, ne başarının ne de adam olmanın sınav veya diplomayla ölçülebileceğini savunur anneme inat. Asıl kaybedenlerin, sınavda değil hayatta kaybedenlerin; inanmadığı şeylerin peşinden gidenler olduğunu söyler. En tehlikeli toplumsal hastalıkların, kazanma hırsıyla hasarlanmış ruhlardan kaynaklandığını savunur.

Annem buralarda konuşmasını keser mutlaka; bir ev tapusu sahibi olmamızı ve şu an burada tatil yapıyor olmamızı ikisinin de üniversite mezunlarını işe alan şirketlerde çalışmalarına borçlu olduklarını hatırlatır, göz ucuyla beni kontrol ederek. Babamsa üniversite bitirdikleri için o şirketlerde çalışmaya ve o şirketlerde çalıştıkları için tatile çıkmaya, para biriktirip ev almaya zorlandıklarını iddia eder buna karşılık. O lanet olasıca diplomalar olmasa daha basit ve mutlu hayatlara sahip olmayacağımızı nereden bildiğini sorar peşinden. Ciddiyete karşı mizahı, mantığa karşı duyguyu savunur babam. Annemi ilgilendiren konular ne kadar aktüelse, babamınkiler de o kadar gündem dışıdır. Beyoğlu'ndan Karaköy limanına inen dehlizlerin hangi yol ve binaların altından geçtiğini kendi kazmış gibi bilir mesela. Ama evimizin çevresindeki sokaklardan hangisinin tek, hangisinin çift yön olduğunu ısrarla karıştırır. Arkasında dünyevi işleri düzenleyecek kurallar koyup işletecek annem gibi biri olmasa yine bu kadar rahat davranır mıydı merak ederim ara sıra. Ne olursa olsun, babamın kendisini ve hiç kimseyi gereğinden fazla ciddiye al-

mayışını severim. İçimdeki sese kulak vermemi öğütleyişini de... Önemli konularda içim genellikle sessiz kalmayı tercih eder, o ayrı konu.

“Ceeem! Şu denize bak billur gibi maşallah.”

Duymazdan geliyorum.

“Güneş, kitap, annen... Hepsi İstanbul’da da vardı be oğlum, bunca yolu neden geldik o zaman?”

Bu kez şezlongun ucuna değil, ortasına oturuyorum. Babam kalktığını görünce sırtüstü yatıp kıyıya doğru ayaklarını çırpmaya başlıyor. Aramızda geçen yazdan kalma bir şaka; fok balığı sevinci bu. Kitabın üstüne büyükçe bir taş yerleştiriyorum. Annem güneş gözlüklerini kaldırarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

“Cem iyi misin canım, baygın bakıyor gözlerin?”

“İyiyim iyiyim. Bir dalıp çıkayım şu suya kendime gelirim.”

“Fazla açılma sakın. Daha tanımıyoruz denizi.”

Sanki deniz değil, Deniz...

“Tamam anne, iki kulaç atıp döneceğiz şunun şurasında.”

“Kırmızı dubayı geçme Cem!”

Annemin kırmızı dubayı görünce nasıl rahatladığını fark etmek için yüzüne bakmaya gerek yok. “Fazla açılma” derken neredeyse yalvaran sesinin, birkaç saniye sonra emir tona geçişinden kolayca anlaşılabilir bu. Fazla açılmak göreceli bir kavramdır. Anneme, bana ve oğlunu ıslatarak karşılamak üzere kurbağalama stilinde kıyıya doğru yaklaşan babama farklı ölçütler ifade edebilir. Bu belirsizlik hâli annemin huzurunu kaçarır. Oysa kırmızı duba nesnedir. İçinde man-

tık, deneyim ve güvenlik taşıyan evrensel bir uyarı küresidir. Denizdeki kuraldır. Annemin en sevdiği tatil arkadaşlarından.

12

Sinsice dipten yaklaşarak beni gafil avlamayı planlayan babamın oyununu bozmak için acele ediyorum. Taşlar tabanımı acıtıyor. Babamın silüeti suyun altından yaklaşıyor. Deniz, derinleştikçe soğuyor. Mayomun yarısı ıslanıyor. Babam birkaç kulaç ötede su üstüne çıkıyor. Tıpkı çocukluğumda yaptığı gibi ondan geriye saymaya başlıyor. Bir adım daha ilerliyorum. Göbeğim üşüyor. Kollarımı havaya kaldırıp ayak parmak uçlarımda yaylanıyorum. Üüüççç... İkiiii... Bir yıl aradan sonra deniz bütünümlü örtüyor. Suyun altı, algıyı sadeleştirip yoğunlaştırıyor. Islak mavi, bedenime sahip çıkıyor... Yılın yükü köpükler altında kalıyor. Haşlanmış yumurtaya dönmüş beynim rafadanlaşıyor. Suyun dibinde zaman akıyor. Geçen yazın devamında ilerliyorum. Tekrar görüldüğünde hatırlanabilen, tanıdık bir rüyadaymış gibi... Göğsüm dipteki taşlara sürünüyor... Ciğerimdeki son hava ağzımdan, burnumdan fokur fokur boşalıyor. Yükseldikçe büyüyen kabarcıklar güneşin yüzeyde oluşturduğu aynamsı tabakayı hareket ettiriyor. Soluksuz kalan bedenim kabarcıklarını takip ediyor. Başım su üstüne çıkar çıkmaz dibi unutupuyor.

Babamın keyfine diyecek yok.

“Nasıl ama... Balık olsak, hiç çıkmasak bu sudan, di mi Cem?”

“Yaa,” diyorum solungaçsızlıktan muzdarip hâlâ nefes nefese.

“Hoş, bunlar o zaman da bizi çiftlik balığı yaparlardı,” diyerek göz ucuyla kıyıyı işaret ediyor. Annem sırtüstü uzan-

mış, dergisini okuyor. Yan pansiyonun merdivenlerinden deniz yataklarıyla birlikte, toplu, şapkalı, deniz gözlüklü sıkıcı bir aile salkım saçak iniyor.

“Hadi kırmızı dubaya kadar, bir kii üç, başla!”

Babam sayması bitmeden köpükler saçarak uzaklaşmaya başlıyor. Geçtiğimiz yazın sonlarından, yüzme yarışlarını kafa kafaya bitirmeye başladığımızdan beri böyle hilelere başvuruyor. Bir yılda o biraz daha yaşlandığına, benim kaslarım daha da geliştiğine göre geçebilmem lazım artık onu. Ama izin vermiyor. Yan gözle sürekli beni kolluyor. Yaklaşınca önümü kesiyor, su sıçratıyor, ite kaka dengemi bozuyor. Başını suya sokmadan yüzen yaşlı kadın taklidi yapıyor. Keline örtmek için yandan saç uzatan ihtiyarın sırtüstü yüzüşünü canlandırıyor. Tek eliyle burnunu sıkarak su balesi yapıyor. Ben gülmeye başlayınca fırsattan istifade yarışa devam ediyor. Neyse ki sonlara doğru yorgunluk belirtileri gösteriyor. Beş metre kala kalktığım depara karşılık veremiyor. Ara kapanıyor, eşitleniyor ve yarış bitiyor. Kırmızı plastik dubaya aynı anda dokunuyoruz. Bu koşullarda iyi sonuç... Birinciliğin paylaşılmasından babam da şikâyetçi görünmüyor. Dubayı dibe bağlayan ipe tutunup biraz soluklandıktan sonra burnunu temizleyip ciddileşiyor. Küreyi şap şaplayarak konuşmaya başlıyor:

“Şimdi bak... Bu kırmızı dubayı denizin, yani özgürlüğün ortasına diken zihniyete bak! Burada yüzecek insanların yaşını, cinsiyetini, fiziksel özelliklerini, yüzme becerisini, geçmişi, kondisyon düzeyini bilmiyor. Ama kafasına göre kıyının kırk metre uzağına kocaman plastik bir küre kondurup ötesini tehlikeli ilan ediyor.”

Konuştukça hararetleniyor.

“Benim için sınırsızlık anlamına gelen denizi, kırmızı yuvarlağıyla mühürlüyor. Parçalıyor! Ufuktan, maviden başka bir şey görmeyeyim diye dünyanın yolunu tepip sakın bir Akdeniz kıyısına ulaşıyorum. Dikmiş dubasını, burada bile kendimi hür hissetmeme müsaade etmiyor. Şu kıyıdaki arkadaşı görüyor musun?”

“Hı hı.”

“İyi yüzme bilmiyor. Bak, zaten boyunu geçmeyen yerlerde takılıyor. Kırmızı duba ona ne diyor? Ortalama insanın kendi hizasına kadar gelebileceğini. Ama arkadaş oraya kadar gidemiyor. Bu yüzden kendisini eksik, yetersiz hissediyor. Dubanın biri çıkmış, kendi hâlinde bir tatilciyi durup dururken aşağılıyor.”

“Yaa baba abartmıyor musun biraz?”

“Hayır Cem. Ne abartısı? İnsan iradesini ezen iki teknik var bu kırmızı dubanın içinde: ‘Sınır’lama ve ‘normal’leme. Sana sürekli sınırlardan bahsediyorlar ki, kendinin de sınırlı olduğuna iyice inan. Normal adını verdikleri bir insan tipi ve onun yapabileceklerini belirliyorlar ki, bir tek o ortalamada rahat edebil. Kırmızı dubaya kadar ulaşamayacak olanlar aşağılık kompleksine girsin, daha ilerisini keşfedebilecek kapasitedekiler ise kafalarına göre iş görmesin.”

Annem el sallayarak kıyıya dönmemizi işaret ediyor. Sınırdan sohbet ettiğimizi yeni fark etmiş olmalı.

“Bak işte,” diyor babam alaylı. “İşte sana kontrol altına alınmış bir beyin. Bize değil, kırmızı dubaya güveniyor. O yüzden şu an tehlikenin eşliğinde olduğumuzu düşünüyor. Kıyıya doğru yarım metre yüzsek rahatlar büyük olasılıkla...”

Aynı konuyu annemle tartışıyor olsak kesinlikle babamı savunurdum. Karşımdaki babam olduğuna göre:

“Haksızlık ediyorsun,” diyorum. “Sonuçta annem kırımıza duba için değil, bizim için kaygılanıyor. İnsanın sevdiklerini korumaya çalışması bu kadar sert eleştirilecek bir şey olmamalı, değil mi?”

Babam elini omzuma atıyor.

“Bak aslanım. Elbette hiçbirimiz sevdiklerimizin başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz. Ama ne kadar çabalarsak çabalayalım, hayatımızdaki bütün riskleri bertaraf edemeyiz. Dolayısıyla evham yapıp duracağımıza şu temel sorularla yüzleşmeliyiz: Hayatı korkarak mı yaşayacağız, coşkuyla mı? Kendimize mi inanacağız, kurallara mı? Özgürlüğü mü savunacağız, sınırları mı?”

Annem aramızda olsa bu soruları yüzeysel ve yanıltıcı bularak yanıtlamayı reddeder, babamı demode bir romantik olmakla suçlar, azıcık bilimsel yayın takip etse kural ve sınırların gerek insan gerekse toplum psikolojisinde kısıtlayıcı değil düzenleyici işlev gördüğünü kolayca kavrayabileceğini söylerdi. Korkaklık ve evhamlılık yakıştırmalarını –her iki tavır da özünde pasiflik ve negatiflik içerdiğinden– asla kabul etmezdi. Hayata bağlı her uygar insan gibi, elbette kendisini ve sevdiklerini koruma kaygısı güdeceğini, önemli olanın bu kaygıyı akılcı önlemlere dönüştürmek olduğunu kim bilir kaçınıcı kez vurgulardı. Savunmasını tamamlar tamamlamaz kontratağa kalkar, asıl akıl yerine cesareten dem vuran zihniyetin sorgulanması gerektiğini belirtir ve nihayet konuyu cesaretle cehalet arasındaki dirsek temasına getirebilirdi, ki işte bu tartışmanın şiddetlenerek büyümesi anlamına gelirdi.

Neyse ki annem hâlâ kıyıda... Bizi de ısrarla yanına istiyor. Bu kez, beklemediği bir anda ben, babama meydan okuyorum.

“Haydi biir ikii üç! Sahile kadar!”

“Erken başladın ama. Saymam Cem. Erken başladın!”

Sahilde gülüşerek kurulanıyoruz. Babam, anneme ballandıracak denizi anlatıyor. Annem kırmızı dubayı neden geçtiğimizi soruyor, bu ihlalin tatil boyunca tekrarlanmasını istemediğini açık eden çatık kaşlarla. Ben göz ucuyla suçu babama atıyorum. Babam ıslak saçlarını savurarak annemin kavrulmuş bedenine su damlacıkları sıçratıyor. Annem çığlıklar atarak kaçıyor. Şemsiyelerden uzaklaşınca tabanları yanıyor, bu kez daha tiz bağırıyor. Babam konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi, “Şiiışşt!” diyor. “Rezil edeceksin bizi konu komşuya ilk gündenden!” Tekrar gülüşüyoruz. Hepimiz hâlimizden memnun görünüyoruz...

Yok yok, böyle geçmez bu tatil! Konuyu akşam yemeğinde gündeme getirmem lazım. Parası da peşin ödendi galiba... Ne olursa olsun... Zararın neresinden dönsek kârdır... Babam haklı: Güneş, kitap, annem, hepsi İstanbul’da da vardı. Bunca yolu neden geldik o zaman? Deniz suyuna methiyeler düzmek için mi? Babamla yaz olimpiyatları düzenlemek için mi? Tepeden tırnağa kremlenip arıları baştan çıkarmak için mi? Güzel bir kıza rastlayabilme umuduyla sahil şeridi boyunca zenciye dönmek için mi? Pansiyon sahibi anlayışlı birine benziyordu. En kötü ihtimalle bir günlük ceza ödeyerek halledilir herhâlde. Benim hiç günahım yokken beş gün ceza çek-

memden iyidir... Bu moralle dershaneye başlamamdan kesinlikle daha iyidir!

Babam kitabımın kapağına fiske atarak soruyor: “Kimi okuyorsun?”

“İsmi ni açıklamayan bir yazar.”

“Bu da yeni bir pazarlama taktiği anlaşılan. Kısa yoldan ismini şöhrete kavuşturmaya çalışanlara meydan okuyan idealist yazarımızı merak mı ediyorsunuz? Esrar perdesi ortadan kalkıyor. Az sonra...”

“Kitabın başında açıklamış nedenlerini. Kimlik ve kariyerinin, eserin gerçek değerini etkilemesini doğru bulmadığı için adının açıklanmasına karşıymış. İyi bir kitabın sahibinin yalnızca yazarı değil, okurları da olduğuna inanıyormuş. Bir eser yayımlanıp herkesle paylaşıldığı an, onun artık herkesin kitabı olduğunu savunuyormuş. Nasıl ki bestecisini tanımadığımız bir şarkıya bizi derinden etkilediği, ifade ettiği ya da içimizden öyle geldiği için ‘benim şarkım’ deyiveririz; bu kitap için de en büyük arzusu insanların falancanın kitabı değil de ‘benim kitabım’ demesiymiş.”

“Enteresan. Adı ne kitabın?”

Kapağını gösteriyorum:

“İnsan.”

“Ne tür bir insan?”

“Toplumdan saklanmış birinin öyküsü. Yeni başladım ben de.”

“Niye saklanmış?”

“Büyükannesi saklamış... Çocuk daha doğmadan babasıyla annesi trafik kazası geçirmiş. Babası olay yerinde, annesi hastanede ölmüş. Son anda kurtarılan bebeğin tek yakını bü-

yükannesiymiş. Büyükannenin de hayatta kalan tek akrabası bu bebek. Kaza haberini aldığı gün yaşlı kadıncağızın bir daha açılmamak üzere dili tutulmuş. Büyükanne de nesi var nesi yoksa satmış. İssiz bir dağ yamacına ev yaptırıp ‘İnsan’ adını verdiği torunuyla birlikte orada yaşamaya başlamış.”

“Acıların torunu durumları yani?”

“Yoo, aslında pek öyle sayılmaz. Başına gelenlerden sonra büyükanne torununu dünyanın lanetinden uzak tutmaya karar veriyor. İnsanları bencil, cahil, cani yaratıklara çeviren uygarlık adlı cinnetin ulaşamayacağı bir dağ başında, tek başına büyütme kararı veriyor.”

“Teknolojisiz, insansız, desteksiz...”

“Aynen öyle.”

“Bir tür yerli Robinson hikâyesi yani?”

“Pek öyle gözüküyor. Yani kastettiğin buysa; kitap doğayla mücadele ve fiziksel yaşamı sürdürme çabalarından çok, İnsan’ın içsel keşif ve sorgulamalarına yoğunlaşıyor.”

“Saf insan neye benzer? İlginç bir konu...”

“Fena başlamadı. Bakalım devamı nasıl gelecek.”

Annem uzun ve sancılı bir uyum evresinin ardından beline kadar denizde... Gözlerini kapamış, burnunu baş ve işaret parmaklarıyla sıkarak olduğu yerde çömeliyor çömeliyor kalıyor. Yüzünü güneşe verip saçlarını geriye doğru sıyrıyor. İşte şimdi de uçlarını sağ omzunun üstünde toplayıp bir güzel sıkıyor ve denizden çıkmaya hazırlanıyor. Anneannemle ikisi bu faaliyete “deniz banyosu” diyor. Sıhhatler olsun, parmak uçlarında seke seke geliyor. Babamın hazır ettiği havlusunu şal gibi omuzlarına alıyor. Zorlu görevlerinin üstesin-

ANORMAL

TOLGA GÜMÜŞAY

"Satırları arasında her yaştan, her zevkten okurun farklı lezzetler bulabileceği genç, güçlü ve öteki mevsimleri etkilemesi kaçınılmaz bir yaz romanı!" -Başak Ümit, Radikal

Hayatın anlamı ne olabilir? Ya ölümünü?

Doğadaki her şey olması gerektiği gibiyse... peki ya insan?

Kime, neye göre normal? Aslında kim anormal?

*Sözcükler insanları birbirine yaklaştıran araçlar mı,
yoksa özü gizleyen kabuklar mı?*

Mezarlıkta bir felsefe okulu... Denizin ortasında arındırıcı bir mağara... Güneşlenmeyen, aylanan bir genç kadın...

Anormal, okurunu hayatın özüne dair düşünmeye iten şiirsel ve sarsıcı bir roman. Hiç Kimsenin Kenti, İstanbul Maviyken ve Kaçak Roman'ın yazarı Tolga Gümüştay'dan.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2292-7

9 789751 422927

KDV'den muaftr